

[Erik Eriksen.]

oplysning om, at i januar kvartal i år var arbejdslønningerne ca. 9 pct. højere end i samme kvartal sidste år. I samme tidsrum steg detailpriserne kun med ca. 4 pct. Jeg synes ikke, at dette tyder på nogen større stabilitet, og mig bekendt foreligger der ikke yderligere oplysninger om arbejdslønnen.

Når det dernæst siges, at det er regeringens indtryk, at

„erhvervslivets og arbejdsmarkedets organisationer har forståelse for betydningen af den økonomiske stabilitet af hensyn både til vor internationale konkurrenceevne og til muligheden for væsentligt at øge investeringerne og beskæftigelsen“,

så må det også her være mig tilladt at spørge om, hvorpå regeringen nu bygger dette udtryk. Det kan ikke være på udtalelser fra fagbevægelsen. Jeg kan her blot minde om den ledende artikel i Jern og Metals sidste nummer. Dette blad er jo organ for Smedeforbundet, og dets ansvarshavende redaktør er en såre kendt socialdemokratisk folketingsmand. Det hedder i denne artikel, at fagbevægelsen vil se helt bort fra de mange formaninger, der er kommet, lige fra regeringshold og ned til arbejdsgiverne; det siges, at det ville være bløjet at tro på fordele af en tilbageholdende lønpolitik, og i denne forbindelse bruges udtryk som „illusion“ og „limpind“. Derfor må det vel være berettiget at bede regeringen om et svar på, hvorledes den har fået indtryk af specielt fagforeningernes forståelse af stabilitetens betydning, ikke mindst for beskæftigelsen.

Jeg har naturligvis set, at den højtærede statsminister hverken håber, venter eller regner med, at vi en gang til skal ind i en politisk handling som for halvandet år siden. Jeg bemærkede også, at regeringschefen afstod fra at uddybe sine synspunkter. Han var bange for, at modstanderne ville misbruge en sådan orientering, og dette, må jeg indrømme, giver selvfølgelig lidt mere af et fingerpeg om statsministerens mening. Men er det ikke et lidt for tilbageholdende standpunkt for regeringens ansvarlige leder, at han af frygt for modstandernes reaktioner ikke tør udtale sig om et spørgsmål, der er afgørende for, om vi

skal have økonomisk fremgang eller tilbagegang de næste to år? Kunne man ikke med rette vente et lidt klarere standpunkt?

Jeg tænker i denne forbindelse bl. a. på den højtærede handelsministers udtalelse om, at løsningen af vore vanskeligheder først og fremmest skal komme ved, at vi i et par år lader andre landes omkostningsniveau passere vort. Jeg har dette fra Politiken for den 6. september.

Om det så er den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard, så har han for en gangs skyld udtalt sig om disse spørgsmål uden at pakke sin mening så meget ind, at den blev væk i indpakningen. Ved et møde i Skive sagde den højtærede minister ifølge sit partiblade [Skive Folkeblad] for den 30. september:

„Der er ingen tvivl om, at lønstigningen ved de sidste overenskomster gik ud over, hvad produktionen svarede til, og det gik igen ud over valutastillingen. Det er nødvendigt, at stigningerne i priser og lønninger hører op af hensyn til vor konkurrenceevne og af hensyn til opretholdelsen af en høj beskæftigelse.“

Jeg mener at erindre, at både landbrugsministeren og handelsministeren lejlighedsvis har udtalt sig på samme linje, altså vist forståelse for, at omkostningsniveauet ikke længere må stige. Jeg vil håbe, at den høje regering snarest klargør sin stilling, således at vi ikke — som ved den sidste overenskomstforhandling — kommer i den situation, at den ansvarlige regering ikke i tide har gjort sit til at forhindre en ulykkelig udvikling.

På baggrund af erfaringerne — for øvrigt både hjemme og ude — tør jeg ikke bestride, at en væsentlig lønforhøjelse kan gennemtvinges. Men fagbevægelsen kommer i så fald til at betale en sådan stigning gennem højere priser og større arbejdsløshed. Der skal måske nok være folk, der vil angribe mig for en sådan udtalelse; man vil utvivlsomt skyde mig mindre fine motiver i skoene, men det forhindrer ikke, at mine udtalelser alene er begrundet i ønsket om at se den størst mulige produktion, beskæftigelse og eksport.

Det skulle jo nødigt gå således, at fagbevægelsen kun varetager de beskæftigedes interesser og lader de arbejdsløse sejle deres egen sø. Arbejdsløsheden er allerede større,